

PAÍS VALENCIÀ

Sempre quedaran Alcoi i Quart... i Múrcia i Galícia

És diumenge 7 de juny, i a les dues meses del col·legi electoral més proper a les Corts valencianes, el del Palau de la Colomina –davant el km 0, que és la plaça de la Mare de Déu–, només hi ha interventors del PP. Dos per cada mesa, als quals cal afegir una dona que exerceix d'apoderada del mateix partit i que rep l'elector amb una amabilitat excelsa. De la resta de formacions, res no se'n sap.

Aquesta és la societat valenciana del segle XXI. Un país blau com mai abans no ho havia estat –que ja és dir, això–; un país en què 20.000 ciutadans van matinar el 7J per tal d'ajudar Francisco Camps, l'amic Paco, en la seua croada contra les forces del mal. De cada 50 persones que van votar PP al País Valencià diumenge passat, una va dedicar tot el dia, la jornada sencera, a treballar per Paco. 20.000 interventors i apoderats, molts més que no necessitaven per a omplir les 6.441 meses del país. Tants interventors i apoderats com afiliats té el principal partit de l'oposició, el PSPV-PSOE, que en canvi va ser absolutament incapaç de controlar de prop totes les meses.

Ben mirat, tot això que s'han estalviat. La desfeta electoral del 7J només és comparable a la immediatament anterior, i és que el PP valencià bat a cada convocatòria el rècord de la convocatòria precedent, amb què converteix el ritual electoral en una competició atlètica on se senten clarament superiors. Dels 56 municipis amb més de 15.000 persones inscrites al cens, els populars han resultat vencedors a 54. Les excepcions a la regla són Alcoi i Quart de Poblet. Al 2004, el PSPV-PSOE va guanyar a 18 d'aquestes 56 poblacions, entre les quals Alaquàs, l'alcalde de la qual és l'actual secretari general de la formació, Jorge Alarte.

El PP té la mida presa a la societat valenciana, i aquesta, s'hi sent majoritàriament a gust. Els populars allarguen distàncies amb els socialistes i esdevenen partit únic.

El PP, en efecte, ha superat de 15 punts els socialistes valencians. Una separació habitual en cites electorals de caire autonòmic o municipal, però no en conteses d'abast estatal o europeu. El percentatge de vot del

PSPV-PSOE s'ha situat en el 37,4%, sensiblement inferior al 43,1% de les estatals del 2004, del 42,4% de les europees d'aquell mateix any i del 41,3% de les estatals del 2008. Pitjor encara, perquè la pèrdua de vot no ha engrossit el sac de l'esquerra –EUPV perd mig punt, i el Bloc se situa en un modestíssim 0,98%–, sinó que ha anat a raure a l'abstenció o a la UPyD de Rosa Díez, que esdevé la quarta força, a un pas d'Esquerra Unida. Comptat i debatut, la política de gests cap als sectors conservadors empresa per Alarte no sembla gaire rendible. A les grans ciutats, on es guanyen i perden eleccions, el balanç és ben pobre: 19 punts per sota a València, 14 a Alacant i a Elx, 10 a Castelló de la Plana, 19 a Gandia i 16 a Torrent, màxim exponent de la transmutació d'un cinturó roig que ara Camps s'ajusta sense problemes.

El secretari general dels socialistes valencians, Jorge Alarte, en arribar a la seu del partit al carrer de Blanqueries.

País Valencià

■ RESULTATS DEL 2009

Partit	Percentatge	Nombre de vots
PP	52,3	981.482
PSPV-PSOE	37,42	702.244
EUPV-IR	2,78	52.108
UPyD	2,14	40.223
BLOC	0,98	18.369

■ RESULTATS DEL 2004

Partit	Percentatge	Nombre de vots
PP	43,09	868.948
PSPV-PSOE	17,91	737.669
EUPV-Entesa	17,53	58.253
BLOC	11,86	19.627
ERPv	7,21	15.703

Font: Ministeri de l'Interior

La distància sideral a favor del PP a Elx i Gandia, les dues joies de la corona del PSPV-PSOE, alerten de la mala collita que es preveu per al 2011. Potser ja no es tracta tant de fer boca el 2015 pispant algun ajuntament d'anomenada al PP –Alacant, Castelló, Sagunt, Benidorm o Vila-real– com de lligar les capitals del Baix Vinalopó i la Safor, ara com ara en risc seriós. La incapacitat dels oponents a l'hora de reduir distàncies amb el PP a comarques com la Ribera –el PP obté un 58% a Alzira, un 57% a Algemesí i un 61% a Carcaixent–, el Baix Segura –65% a Oriola, 53% a Torrevella–, el Camp de Túria –a Llíria, un 54%, i a

Bétera, un 56%–, com també al cap i casal –els conservadors mantenen un mínim de 19 punts d'avantatge a tots els districtes–, recomana de fer-se la idea que el règim del PP gaudeix de bona salut.

Èxtasi. L'alcaldeessa de València, Rita Barberà, n'és el millor reflex. La nit del 7J, embriagada d'emoció i exultant com mai no ho havia estat –que ja és dir, de nou–, Barberà va demostrar l'alt nivell de mimetisme que ha assolit el PP valencià. “Ningú no es pot ficar amb València, ningú no pot jugar amb nosaltres!”, va exclamar en clara referència al procés judicial en què s'ha vist imputat el president Camps. “Paco, el nostre president, està absolutament consagrat en el seu lideratge!”, va reblar en estat d'èxtasi l'alcaldeessa. L'absolució a través de les urnes, doncs, allò a què clarament aspirava el PP en aquests comicis. Fet i fet, a la celebració europea ni tan sols no va pujar a l'escenari l'únic diputat valencià que el partit enviarà a Brussel·les, José Manuel García-Margallo.

“19 punts... I hem guanyat a Alaquàs també...!”, prosseguia una Barberà a qui van haver de desplaçar del micròfon, després de botar demanant la dimissió de Zapatero i de llegir els missatges que irrompien al seu telèfon mòbil.

Tot seguit –després de la intervenció del president provincial, Alfonso Rus, que va recordar que el PP havia guanyat “a tots els pobles de la meua comarca”–, Camps va dir que tenia ganes de dir moltes coses, i que havia pensat d'estructurar-les “en 16 punts”, els que –una mica eixamplats– separen avui el PP del PSPV-PSOE. Entre les idees que va expressar, l'alegria perquè “haja guanyat de nou la política”, l'enigma per “la diferència que obtindrem a les properes autonòmiques” i, com si no, la jugada autoabsolutòria: “Han intentat aturar la Comunitat Valenciana, però els vots i la democràcia han dit que aquesta comunitat no s'aturarà mai!”

Camps va assegurar que “sentir-te estimat pels teus conciutadans és d'allò més gran” i que “la victòria del PP a Espanya s'assenta ací, gràcies als nostres vots”. Per acabar, va instar Zapatero, “si ets un patriota”, a convocar eleccions estatals “com més aviat millor”.

Ànim. Al carrer de Blanqueres, la seu dels socialistes vivia una nova decepció amb majúscules. Des del 1991, que no guanyen uns comicis al País Valencià. Jorge Alarte, però, mirava d'animar el personal amb referències forçades que tan sols l'animen a ell. Per exemple, que el PP haja perdut “el suport de 300.000 valencians”. La comparació és amb les autonòmiques del 2007, quan la participació va ser 20 punts més alta i quan els socialistes van recollir 137.000 paperetes més. “Alguna cosa es mou”, va avisar Alarte.

De moment, s'ha mogut la diferència de vot amb el PP, que el 2004 era de 7,5 punts i ara és de 15, és a dir, el doble. Hi ha moviments de vot evidents en municipis on fins ara el PP no penetra, com és el cas de Burjassot, Aldaia, Xirivella, Alfafar, Onda, Requena o Alaquàs mateix, l'ajuntament que Alarte encara governa amb el 53% dels vots. En tots aquests indrets ara guanyen els populars. Els socialistes, amb una participació i un cens sensiblement superiors als del 2004, han d'esperar al recompte del vot forà per a veure si igualen els 737.000 vots d'aleshores: els en falten 35.000.

L'alcaldeessa de València, Rita Barberà, dedica la victòria popular al president de la Generalitat, Francisco Camps (dreta). El president de la Diputació de València, Alfonso Rus, n'és testimoni.

Víctor Maceda